

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 741/06
31.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BA advokat, radi duga vrednost spora 788.592,25 dinara, odlučujući o reviziji tuženog izjavljenoj presude Okružnog suda u Prokuplju Gž.br. 1459/05 od 30.12.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 31.05.2006. godine doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Prokuplju Gž.br. 1459/05 od 30.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kuršumlji P br. 276/04 od 06.09.2005. godine, u stavu I izreke delimično je usvojen tužbeni zahtev tužioca pa je obavezan tuženi da mu na ime duga plati iznos od 788.592,25 dinara sa zakonskom kamatom počev od 02.09.2005. godine pa do isplate, dok je deo tužbenog zahteva kojim je tužilac tražio da se tuženi obaveže na isporuku 792,81 prostornih metara ogrevnog drveta kao alternativna obaveza, odbijen. Stavom III izreke obavezan je tuženi da tužiocu na ime parničnih troškova plati iznos od 134.125,00 dinara.

Dopunskim rešenjem Opštinskog suda u Kuršumlji P br. 276/04 od 24.11.2005. godine, odbijen je prigovor stvarne nenadležnosti Opštinskog suda u Kuršumlji, za postupanje u ovoj parnici istaknut od strane tuženog.

Presudom Okružnog suda u Prokuplju Gž.br. 1459/05 od 30.12.2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tuženog, a presuda Opštinskog suda u Kuršumlji P br. 276/04 od 06.09.2005. i dopunsko rešenje istoga suda P br. 276/04 od 24.11.2005. godine su potvrđeni.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tuženi pobija presudu Okružnog suda u Prokuplju zbog pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se nižestepene presude ukinu i predmet vrati Trgovinskom sudu u Nišu kao stvarno nadležnom za odlučivanje u ovom sporu odnosno da se ista preinači tako što će se tužbeni zahtev odbiti kao neosnovan.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 399. važećeg Zakona o parničnom postupku koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 125/04 od 22.11.2004. godine), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tuženog nije osnovana.

U sprovedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac i tuženi su bili u ugovornom odnosu tokom 1996., 97., 98. i 99. godine, čiji je predmet iznošenje ogrevnog drveta na kamionski put, ugovornici su precizirali prava i obaveze, ugovorili vrstu i obim poslova, rokove izvođenja i način plaćanja. Obaveza tužioca je bila da transportuje posečena stabla sa mesta seče do mesta odakle ih može transportovati kamion. Ugovorena cena poslova važila je na dan zaključenja ugovora i bila je vezana za cenu ogrevnog drveta po metru prostornom što podrazumeva da je tužena strana bila u obavezi da tužiocu isplaćuje cenu rada prateći paritet rasta cena ogrevnog drveta na panju. Tuženi je u utuženom periodu isplatio tužiocu naknadu prema cenama na dan zaključenja ugovora. Nije mu platio ugovorenu cenu ogrevnog drveta na panju po važećim cenama na dan isplate, koja je predmet spora. Direktor ŠG "GG" DD dao je nalog fakturisti VV da sačini izveštaj kojim bi se došlo do visine obaveze prema tužiocu, prateći rast cena ogrevnog drveta na panju prema zvaničnom cenovniku "Srbijašume".

U toku postupka je utvrđeno i da je visina obaveze tuženog prema tužiocu 788.592,25 dinara a što odgovara izvršenim radovima i odnosi se na 792,81 prostorni metar ogrevnog drveta, a prema cenama koje su važile u momentu preciziranja tužbenog zahteva, na ročištu održanom dana 02.09.2005. godine, prema otpremnici ŠG "GG" Šumska uprava ĐĐ od 994,68 dinara po prostornom metru ogrevnog drveta.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su usvojili tužbeni zahtev tužioca za isplatu naknade za izvedene radove transporta posečenih stabala, a odbili tužbeni zahtev za isporuku ogrevnog drveta kao alternativne obaveze. Za takvu odluku nižestepeni sudovi su dali valjane razloge koje prihvata i ovaj sud.

Neosnovano se revizijom tuženog ističe da je pobijana odluka doneta uz pogrešnu primenu materijalnog prava.

Naime prema utvrđenom činjeničnom stanju proizilazi da su tužilac i tuženi samostalno, bez posredovanja druge strane, omladinske zadruge zaključili ugovor o iznošenju ogrevnog drveta na kamionski put, a da je Omladinska zadruga "Omladinac" obavljala poslove posredovanja u plaćanju preuzetih obaveza tuženog prema tužiocu i obavljanja kompenzacija između tužioca i tuženog koja je jedino bila moguća u momentu perioda iz tužbe prema važećim propisima, odnosno isplata od strane tuženog tužiocu u gotovom novcu na blagajni, pa se ne može kao osnovan prihvatiti revizijski navod tuženog, da tužilac nije aktivno legitimisan. Činjenica što je Zadruga "EE" obavljala određene poslove u vezi plaćanja i obavljanja kompenzacije između tužioca i tuženog, ne utiče na nedostatak aktivne legitimacije na strani tužioca, budući da su tužilac i tuženi zaključili navedeni ugovor o iznošenju ogrevnog drveta na kamionski put, iz čega proizilazi da su oni bili učesnici spornog materijalno-pravnog odnosa iz koga je nastao ovaj spor.

Neosnovano se u reviziji tuženog ističe da je potraživanje tužioca zastarelo jer je protekao rok iz člana 374. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima.

Prema odredbi člana 371. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da potraživanja zastarevaju za deset godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastarelosti, dok je prema odredbi člana 374. stav 1. istog zakona propisano da međusobna potraživanja pravnih lica iz ugovora o prometu roba i usluga kao i potraživanja naknade za izdatke učinjene u vezi sa tim ugovorima zastarevaju za tri godine.

S obzirom da su u ugovornom odnosu bili tužilac kao fizičko lice i tuženi, a u vezi posla izvlačenja ogrevnog drveta na kamionski put, to se u konkretnom slučaju, ima primeniti opšti rok zastarelosti od deset godina kako to pravilno nalaze nižestepeni sudovi, a ne trogodišnji rok zastarelosti iz člana 374. Zakona o obligacionim odnosima, jer se nasuprot navodima revizije ne radi o potraživanju između dva pravna subjekta u prometu roba i usluga, pa samim tim ni o trogodišnjem roku zastarelosti iz člana 374. stav 1. ZOO.

Navodi koje tuženi ističe u reviziji isticani su u toku postupka pred drugostepenim sudom i te navode drugostepeni sud je pravilno ocenio. Neosnovano tuženi prigovara stvarnoj nadležnosti prvostepenog suda, koje razloge je tuženi isticao i u toku postupka pred nižestepenim sudovima i koji razlozi su pravilno cenjeni od strane nižih sudova.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je primenom odredbe člana 405. stav 1. važećeg Zakona o parničnom postupku reviziju tuženog odbio kao neosnovanu.

Predsednik veća – sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn